

**УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ**

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ И ПРЕГЛЕД
ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ КОЈУ ЈЕ
мр **ЗЛАТКО ЈУРИЋ** ПРЕДАО ПОД НАСЛОВОМ
ПОЕЗИЈА И ПОЕТИКА НОВИЦЕ ТАДИЋА

Датум: 27. 12. 2016.

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовао комисију:

21. децембар 2016.

Наставно–научно веће Филолошког факултета у Београду.

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. др Предраг Петровић, ванредни професор, Српска књижевност 20. века, Филолошки факултет Универзитета у Београду, 25. октобар 2016.

2. др Јован Делић, редовни професор, Српска књижевност 20. века, Филолошки факултет Универзитета у Београду, 10. септембар 2009.

3. др Драган Хамовић, виши научни сарадник, Српска књижевност 20. века, Институт за књижевност и уметност, Београд, 28. април 2015.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме:

Златко (Ново) Јурић

Датум рођења, општина, република:

23. септембар 1972. године, Котор Варош, Котор Варош, БиХ

Датум одбране, место и назив магистарске тезе:

20. мај 2010, Филолошки факултет Универзитета у Београду,
„Андроними у Доњим Борцима код Котор Вароша“

Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:
Српски језик

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ Поезија и поетика Новице Тадића

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација Златка Јурића има 319. компјутерски одштампаних страница и прегледно и систематично је подељена у пет делова са следећим поглављима: I УВОД (1–21): Предмет, циљ, поставке; Методолошки приступ проучавања; Корпус истраживања, Сабране песме Новице Тадића; Осврт на рецепцију поезије Новице Тадића. II. ПОЕЗИЈА НОВИЦЕ ТАДИЋА (**Error! Bookmark not defined.**–167): Новица Тадић, књижевноисторијски амбијент; Специфичности и пјеснички свијет Новице Тадића; Доминантне теме и мотиви у поезији Новице Тадића; Теме и мотиви у Тадићевим књигама објављеним у XXI вијеку; Митско у поезији Новице Тадића; Библијско у поезији Новице Тадића; Мотив Исуса Христа: Тадићев „Исус наш јастуче за игле“; Мотив старозавјетног Јова у Тадићевој поезији; Поетизација мотива смрти; Демонско и онострано у поезији Новице Тадића ; Анђео и ђаво у Тадићевој поезији; Интертекстуалне везе Новице Тадића и Шарла Бодлера; Град у поезији Новице Тадића; Момчило Настасијевић, Васко Попа, Новица Тадић; Новица Тадић: преводи, поштоваоци, настављачи. III. ПОЕТИЧКА ОБИЉЕЖЈА НОВИЦЕ ТАДИЋА (168–268): Приступ проучавању поетике Новице Тадића; Пјеснички језик, пјеснички поступак; Деминутив у Тадићевој поезији; Полусложенице у поезији Новице Тадића; Хумор у поезији Новице Тадића; Гротеска, гротескно у Тадићевој поезији; Тадићеве маниризми (стилски и формални); Жанр, форма, облик; Поетика Тадићеве молитве, покајни тон; Аутопоетика Новице Тадића; Обликовање пјесме, лирског циклуса, збирке пјесама. IV. ЗАКЉУЧАК (269–280): Обиљежја поезије Новице Тадића; Основе поетике Новице Тадића. V ЛИТЕРАТУРА (**Error! Bookmark not defined.**–319): Изворна литература; Књиге пјесама Новице Тадића; Други извори; Теоријска литература; Предметна литература; Књиге и зборници радова о поезији Новице Тадића; Студије, огледи, књижевна критика.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

У уводном делу дисертације докторант одређује предмет рада: свеобухватно и систематично истраживање поезије и поетике Новице Тадића (1949–2011), с циљем испитивања специфичности његовог песничког опуса, приказивања основних поетичких поступака и одређивања Тадићевог места у поетичкој парадигми српске поезије. Истраживања ће, истиче кандидат, бити усмерена на препознавање и тумачење поетских изражајних средстава и поступака који Тадићеву поезију чине изузетним књижевно-

уметничким делом. У осврту на досадашњу рецепцију Тадићеве поезије мр Златко Јурић сагледава и одређује се према најважнијим досадашња тумачења и књижевнокритичким вредновањима поезије Новице Тадиће. У поглављу „Новица Тадић: књижевноисторијски амбијент“ кандидат се најпре осврће на књижевноисторијски контекст ауторовог стваралаштва. Новица Тадић (1949–2011) појавио се у српској и јужнословенској књижевности у седмој деценији XX века и активно је стварао до почетка друге деценије XXI века. У том бурном историјском периоду десиле су се друштвене, политичке и културолошке промене. На прелазу између XX и XXI века лирски субјекат у поезији Новице Тадића суочава се са разним врстама изазова (материјалним, духовним, интелектуалним, емоционалним), који одражавају стање друштва и однос савременог човека према основним егзистенцијалним и есенцијалним питањима постојања и опстанка. Сагледавајући целокупно песничко дело Новице Тадића и упоређујући га са савременицима кандидат закључује да је реч о изузетном, својственом и оригиналном песнику који је својом инвентивношћу, свешћу о песничком језику, својим посвећеничким и аскетским односом према поезији заслужио високо мјесто у српској поезији друге половине XX века и који је, свакако, обележио почетак XXI века. У поглављу „Специфичности и пјеснички свијет Новице Тадића“ кандидат истиче да поезија Новице Тадића претежно тематизује тамну страну света, свести и духа који је спутан разним унутрашњим и спољашњим искушењима (напастима), патњама али и тежњама за светлошћу и спасењем лирског субјекта, односно човека савременог доба. Бавећи се доминантним темама и мотивима у поезији Новице Тадића кандидат Златко Јурић наглашава да је већ својим првим песничким књигама аутор у средиште поезије поставља предмете и ствари из ентеријера, свакодневног живота и уобичајеног човековог окружења, у градској средини и на периферији. Одабраним мотивима песник додаје ноту личног искуства из детињства, породице, друштва. Као што су то у српској поезији друге половине XX века чинили Васко Попа или Бранко Миљковић, и Новица Тадић жижу својих песничких интересовања усмерава на предмете, човека и биће – у филозофском, религијском и митском смислу. Кандидат потом даје исцрпан и поступан преглед тема и мотива у Тадићевим збиркама, од *Присуства* (1974) и *Смрти у столици* (1975) до *Баволовог друга* (2008) и *Ту сам, у тами* (2011). Посебну пажњу кандидат посвећује митском наслеђу и поетизацији мита у поезији Новице Тадића што је исказано на нивоу тема, мотива и симбола, али и измаштаним, аутентичним и застрашујућим створењима. Мит и митско су значајна обележја поезије, песничког језика и поступка којим Тадић гради песничке слике засноване на архаичном и премешта их у савремено доба и културу која баштини мит као значајну компоненту памћења. Употребу мита у поезији Новице Тадића кандидат препознаје у стварању песничке слике о савременом социолошком окружењу, а која се заснива на одређеној праслици преузетој из старих митологија, првенствено јудеохришћанских, али и других, укључујући средњовековне, словенске и старогрчке гротескне митске ликове. Митско у поезији Новице Тадића изражено је у учесталој употреби тема и мотива који су директно везани за разне митове, настали су на митском архетипу или су интертекстуално повезани с универзалним обрасцима праслике човековог

веровања и односа према вишим и необјашњивим силама. У поезији Новице Тадића исказан је мит о постојању заснован на библијским представама постанка, затим митски доживљај универзалне божанске силе која покреће све постојеће (видљиво и невидљиво), архаичност слике угроженог појединца у граду или неком другом животном амбијенту, митске представе о Сунцу које омогућава живот („лутајући огањ“) и митској тами која је пандан светлости и која се исказује у рушном, уништивом и смртном. Кандидат констатује да су поезији Новице Тадића изражено присутне библијске теме и мотиви који су карактеристични и за *Стари* („Прва књига Мојсијева – Књига постања“, „Књига о Јову“, „Псалми Давидови“, „Плач Јеремијин“) и за *Нови завет* (јеванђеља, „Откривење светог Јована Богослова“). У првим књигама Новице Тадића приметни су антагонистички и амбивалентни односи према Богу, док је, у потоњим песмама, које су настајале у зрелом песниковом животном добу, исказан покајнички, молитвени и скрушени однос према Богу и хришћанском погледу на свет. Присуство библијског у поезији Новице Тадића једно је од доминантнијих обележја, које одређује овог песника и даје му посебну поетску интонацију, специфичност и препознатљивост. Библијско у Тадићевој поезији мр Златко Јурић упоређује и анализира у посебним деловима рада у којима истражује паралелно и континуирано присуство Бога и Исуса Христа; затим испитује присуство мотива и контекста старозаветног Божјег слуге Јова. Следећи део рада посвећен је присуству анђела и ђавола у поезији Новице Тадића, како у библијском, тако и у ширем, контекстуалном, културолошком смислу. Анализирају се мотив смрти, ништавност овоземаљског живота, молитвеност и тежња ка проналажењу духовног и коначног физичког смирења, а што је, на суптилан начин, исказано у последњим Тадићевим песмама. Поетизација мотива смрти, на узвишен и молитвен начин у поезији Новице Тадића, упућује на ранохришћанске и српске средњовековне писце који су, под утицајем *Библије* и претходних писаца, са вером у васкрсење, писали о животу, смрти и поновном рађању. Сагледавајући песничко дело Новице Тадића кандидат констатује да неке од најучесталијих ауторових песничких слика представљају онострано, анђеоско, ђаволско и демонско. У дијалогу са ђаволом Тадићев лирски субјект указује на пошаст савременог човека које се одражавају у лишености хришћанске скромности и свесности греха. Посебан део рад посвећен је интертекстуалним везама поезије Новице Тадића и Шарла Бодлера. Евидентне су теме и мотиви који су карактеристични и за поезију Новице Тадића и за поезију Шарла Бодлера, као и њихова тенденција да се ђаво, сатана, демон, онострано, изобличено, ружно представе као инспиративно. Истражујући интертекстуалне везе у поезији Новице Тадића и Шарла Бодлера кандидат указује да је мотив града у Тадићевој поезији могуће је паралелно посматрати са мотивом града и у поезији других песника српске и светске поезије. Град заузима посебно место у поезији Новице Тадића и то је изражено од првих његових песничких књига па све до последњих песама у којима град, градски живот, улица и урбани доживљај света осликавају амбијент у коме лирски субјект проналази основе своје егзистенције, коегзистенције и смисла постојања. Посебно поглавље посвећено је испитивању интертекстуалних веза поезије Момчила Настасијевића, Васка Попе и Новице Тадића. Оне су присутне на више нивоа: на избору тема и мотива; употреби митских,

фолклорних и хришћанских елемената; кореспондирања са словенском, византијском и српском средњовековном књижевношћу. Поезија Настасијевића, Попе и Тадића повезана је и одликама песничког језика које се огледају у грађењу песничких слика на обрасцима из српске усмене књижевности: загонетки, изрека и пословица. У завршном поглављу првог дела дисертације, „Новица Тадић: преводи, поштоваоци, настављачи“, кандидат испитује Поезија утицај поезије Новице Тадића на друге песнике, савременике као и рефлексије у поетикама других аутора. Бавећи се поетичким обележјима поезије Новице Тадића кандидат најпре одређује предмет својих истраживања. То је понајпре индивидуална имплицитна поетика Новице Тадића а потом и његова експлицитна поетика коју је аутор саопштавао у исказима, записима и белешкама о својим књигама, а одређене поетичке поступке сликовито је изразио и у аутпоетичким песмама. Своја испитивања Тадићеве поетике мр Златко Јурић прво усмерава на основна обележја и специфичности употребе песничког језика односно на уочавање и издвајање поетских средстава и песничких поступака који ову поезију чине књижевноумјетничким текстом, у оном смислу како то теоријски одређује Новица Петковић. Кандидат издваја претежна и стилски функционална поетичка средства и поступке употребе песничког језика који су карактеристични и релевантни за разумевање и тумачење поезије Новице Тадића. Настављајући узлазном линијом поетике истакнутих српских песника XX века – првенствено Момчила Настасијевића и Васка Попе – Новица Тадић је свој песнички језик обогатио књижевним памћењем и уткао аутентичан и иновативан стил за који кандидат вели да би се могао назвати „тадићевски“. Пишући у слободном стиху, Новица Тадић је посебну пажњу посвећивао унутрашњим својствима језика: ритму, лапидарности, звучности и посебно тропима као стилским изражајним средствима које карактерише индиректно пренесена мисаона порука, емоционалност и вишезначност. Кандидат, даље, посебну пажњу посвећује испитивању иновативних језичких креација у творби именица: употреба деминутивних облика именица и употреба иновативних полусложеница. Функционална употреба деминутива у Тадићевој поезији, која је заступљена у више целовитих песама један је од образаца које аутор вешто користи како би исказао свој однос према одређеним темама и мотивима, као и субјективни доживљај човека у савременом и прозаичном свету. Употребом деминутива, уз друге песничке иновативне поступке и елементе песничког језика, Новица Тадић је, закључује Јурић, градио гротеску као начин доживљаја и односа према свиету, животу и свему ономе што – посредством лирског субјекта, одабиром теме и мотива – настоји да искаже у високом књижевноуметничком стилу. Правећи азбучни каталог полусложеница у Тадићевој поезији кандидат доказује да функционалном употребом полусложеница овај песник успешно остварује сажет, језгровит и лапидаран начин песничког изражавања. Анализа је даље усмерена на употребу и функцију хумора, ироније, пародије и гротеске у поезији Новице Тадића, потом маниризма (стилског и формалног), првенствено на примерима из збирке *Огњена кокош* (1982), у којој је Тадићев маниризам највише и најдоследније изражен. Тадић је међу оним ствараоцима који веома вешто, на хуморан начин, посматрају човека, друштвено окружење и смисао постојања. Детаљним и посвећеним анализама кандидат прати како хумор у Тадићевој поезији

најчешће има пренесено значење, алузије, апсурдност, парадоксалност и хиперболичност. Употребљавајући иронију и пародију, посебно у црнохуморним песмама, у Тадићевој поезији се на гротескан начин говори о човеку, његовом бићу и свету у коме се налази. На основу анализираних примера употребе хумора у поезији Новице Тадића мр Златко Јурић закључује да овог песника одликује висок степен креативности, духовитости и аутентичности у грађењу хуморних, комичних и гротескних слика света. Гротеска и гротескно у Тадићевој поезији исказују се именовањем читаве галерије необичних бића: наказних и страшних; карикатуралних и смешних; демонских и нечастивих. Гротеска је исказана и спајањем људских и животињских особина у полусложеницама или синтагмама, гротескно се оличава и у песничким сликама, строфама и целим песмама. Позивајући се на ставове Волфганга Кајзера, кандидат у Тадићевој поезији издваја два основна типа гротеске – фантастичну и сатиричну. Може се закључити да је гротеска веома учестала у грађењу Тадићевих песничких слика у којима се људима приписује животињски карактер, животињама се дају људске особине, а предмети имају својства живих бића. Исто тако, Тадић на гротескан начин представља окружење у коме се налази лирски субјект, место његовог становања, а посебно до изражаја долазе гротескне слике улице, насеља, града. Кандидат истиче да гротескно и употреба гротеске јесте једно од доминантнијих обележја поезије, песничког света и поетике Новице Тадића. Стилске и формалне одлике у поезији мр Златко Јурић посматра и као маниризме. Поетика Новице Тадића одликује се стилским и формалним смисаоним маниристичким поступцима. У свом истраживању кандидат маркира и анализира неке од најкарактеристичнијих примера формалног маниризма у Тадићевој поезији који имају смисаону функцију. Несумњиво, највише маниристичких поступака Новица Тадић начинио је у збирци *Огњена кокош* (1982). У поглављу „Жанр, форма, облик“ кандидат полази од става да је поезија Новице Тадића писана претежно слободним, невезаним стихом. Мали је број његових песама чија је формална структура заснована на строфама везаним истим бројем стихова, понављањем исте слоговности стиха. Ипак, у Тадићевој поезији постоје функционална понављања, симетрије и паралелизми који повезују стихове, строфе, циклусе песама, како на унутрашњем (тематско-мотивском), тако и на спољашњем нивоу (повнављање песама с истим бројем стихова, строфа, образаца). Новица Тадић употребљавао је стихичне, двостихичне (дистих), тростихичне (терцет) и четворостихичне (катрен) строфе, а најфреквентније су песме без организоване и смисаоно-строфичне структуре. На плану облика и жанровских карактеристика кандидат прати како је поезија Новице Тадића интертекстуално повезана са библијским обрасцима, жанровима средњовековне поезије и песничким облицима српске усмене књижевности, што је посебно присутно у Тадићевим последњим песничким књигама објављеним у првој деценији XXI века. Иако, у појединим случајевима садржај песме одступа од одређене жанровске карактеристике, Новица Тадић своје песме насловљава управо жанровским одредницама: библијским, средњовековним и обрасцима из српске усмене књижевности. Новица Тадић је, посебно у последњој деценији стваралаштва, учестало употребљавао средњовековне књижевне жанрове остварујући цитатност и у самим насловима као што су молитва и запис. Користећи варијације жанрова

српске средњовековне књижевности, осим тога што је исказивао свој исповедни, плачни и молитвени тон, Новица Тадић је исто тако указивао на краткотрајност, ништавност и пролазност овоземаљског живота који је попут даха, сна, сенке или трептаја, а што је такође присутно скоро у целој српској старој књижевности. Употребљавајући архаичне жанровске форме и облике песме, Новица Тадић дао је, закључује мр Златко Јурић, свој допринос афирмацији и подстицању на ново читање српске средњовековне и усмене књижевности. Песничка форма која се може сврстати у жанр молитве посебно је присутна у збиркама песама Новице Тадића, објављеним у новом, XXI веку: *Окриље* (2001), *Незнан* (2006), *Ђаволов друг* (2008), *Ту сам у тами* (2011) и збирци недовршених песама *Ја и моја пратња* (2011). С обзиром на указане елементе и паралеле, кандидат закључује да је невелик број песника у српској поезији XX и XXI века који су на аутентичнији, посвећенији и сликовитији начин исказали истинску и покајну молитву, у жанру хришћанске и средњовековне књижевности, као што је то чинио Тадић. Молитвени и покајни тон поезију Новице Тадића интертекстуално повезује с основама канонске хришћанске молитве. У следећем поглављу прате се аутопоетички искази и изјаве, као експлицитна поетика Новице Тадића, што може послужити за потпуније сагледавање, разумевање и тумачење његове поезије и поетике. То су драгоцене извори за проучавање профила песника и сагледавање његовог целокупног књижевног стваралаштва. Песник Новица Тадић је у више наврата у форми исказа, записа и белешки саопштавао свој однос према песмама, збиркама и целокупном песничком опусу. Он је појашњавао своју поетику и приступ моделовању песме; указивао је на основна мотивско-тематска обележја; наводио је период, покретачку инспирацију, начин и настанак појединих песничких књига; бележио је своје виђење појединих тематских песничких целина и давао друге информације и обавештења; образлагао је специфичне појединости за настанак његове поезије. Кандидат доказује да су експлицитни искази, забелешке и записи Новице Тадића у сагласју су са његовом имплицитном поетиком што потврђују ауторову свест о сопственом стваралаштву, указују на посвећеност написаном књижевном тексту, те упућују на потпуну, умну и духовну, преданост поезији и песни у настајању. Кандидат посебно рати како је приликом нових издања исте збирке песама Новица Тадић чинио одређене измене унутрашње структуре циклуса и садржаја песама, често их проширујући новим песмама (у мањем или већем обиму), или додајући им песме из других песничких књига. Карактеристичан пример знатног проширивања садржаја јесте збирка песама *О брату, сестри и облаку* (1989, 1999): у другом издању песник је додао чак 22 нове песме. Одређене измене Тадић је чинио скоро у свим својим песничким књигама, на основу чега кандидат прати и анализира ауторове песничке поступке и степен песничког и поетског развоја. Сумирајући своја истраживања мр Златко Јурић у закључку докторске дисертације подвлачи да је Новица Тадић аутентичан, иновативан и плодотворан књижевни стваралац који је обогатио песнички израз и српску поезију XX и почетком XXI века и узвисио поетска својства српског језика.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ

- „О мотивима *другог свијета* у поезији Новице Тадића“, *Филолог*, VII, 290–296, Бања Лука, 2013.
- „Неизоставни текстови Наде Милошевић-Ђорђевић о средњовјековној и народној књижевности“, *Филолог*, VII, 356–361, Бања Лука, 2013.
- „О издању *Сабраних песама* Новице Тадића“, *Филолог*, VIII, Бања Лука, 2013. (текст прихваћен за објављивање)
- „Лексичко богатство у новом Анушићевом роману“, *Летопис Матице српске*, 487 (1–2), 243–246, Нови Сад, 2011.
- „Приче са овог и оног свијета“, *Слово*, Година VII (25), 203–205, Никшић, 2010.
- „Несвакидашње литерарно уживање“, *Стварање*, Година LVII, јануар–март, 186–189, Подгорица, 2002.
- „Поезија у изгнанству“, *Крајина*, Година I, 2, 206–208, Бања Лука, 2002.
- „Књига као судбина“, *Међај*, 50, 163–164, Ужице, 2001.
- „Хаику слике Драгана Студена“, *Словеса*, Година II, 2, 261–268, Бања Лука, 2001.
- „Пјесме ратне апокалипсе“, *Путеви*, 1–2, 83–84, Бања Лука, 1998.

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Кандидат је доказао да је Новица Тадић написао неке од најособенијих, најсликовитијих и најпоетичнијих стихова српског језика те створио препознатљиво књижевно дело које има своје интерпретаторе, тумаче и поштоваоце. Истраживање је потврдило тезу да је Новица Тадић самосвојан стваралац: један од најзначајнијих српских песника XX века. Поезија Новице Тадића интертекстуално је – на плану тема, мотива и жанрова – повезана са културом и традицијом јеврејске (старозавјетне), ранохришћанске, византијске, српске средњовековне и усмене књижевности. Истакнуте су и представљене поетичке везе Новице Тадића са Момчилом Настасијевићем и Васком Попом; описане су интертекстуалне везе са поезијом Шарла Бодлера и Едгара Алана Поа, као и паралеле са другим ствараоцима. У раду су приказана специфична обиљежја поезије Новице Тадића: митско, демонско, онострано; мотиви анђела, ђавола, смрти, града; библијско, те мотиви Исуса Христа и старозавјетног Јова. Кандидат у неколико наврат истиче да је Новица Тадић поезији приступао посвећено, предано, аскетски: „стваралачки чин доживљавао је као даровани крст који је часно, поносно и досљедно носио“. Новица Тадић је аутентичан, иновативан и плодотворан књижевни стваралац који је обогатио песнички израз и српску поезију XX и почетком XXI века и узвисио поетска својства српског језика. Посебно је важно нагласити, и комисија са радошћу то чини, да је ово прва докторска дисертација написана о поезији Новице Тадића.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

У својој докторској дисертације мр Златко Јурић свеобухватно и систематично је истражио поезију и поетику Новице Тадића. Кандидат је аналитички и компетентно испитао специфичности Тадићевог песничког опуса, приказао основне изражајне поступакe, одредио Тадићево место у поетичкој парадигми српске поезије. Поезију и поетику Новице Тадића кандидат је проучавао са аспекта иманентних методолошких истраживања – имплицитних и експлицитних. Истраживања су усмерена на препознавање и тумачење поетских изражајних средстава и поступака који Тадићеву поезију чине изузетним књижевно-уметничким делом. Сагледана су најважнија досадашња тумачења и књижевнокритичка расуђивања о Новици Тадићу. С циљем целовитог разумевања, тумачења и проучавања поезије и поетике Новице Тадића кандидат је истраживања употпунио интертекстуалним, компаративним, језичко-стилским и културолошким приступима. У раду је коришћен научни апарат више методолошких поступака, имајући у виду да је и сама поезија – као предмет истраживања – комплексна, вишесмислена и вишезначна књижевно-језичка креација.

IX ПРЕДЛОГ

С обзиром на то да је у питању опсежно и детаљно истраживање чији су резултати важни за тумачење и вредновање поезије Новице Тадића али исто тако и поетике савремене српске поезије препоручујемо Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду и Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду да рад под насловом *Поезија и поетика Новице Тадића* прихвати као докторску дисертацију а кандидата мр Златка Јурића позове на усмену одбрану пред овом комисијом.

Чланови комисије:

др Предраг Петровић,
ванредни професор Филолошког факултета

др Јован Делић,
редовни професор Филолошког факултета

др Драган Хамовић,
виши научни сарадник
Института за књижевност и уметност

